

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СТРУЧНИ ЛИСТ ЗА СВЕ ПОЛИЦИЈСКЕ РАДЊЕ

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут недељно. По потреби биће ванредних бројева. Претплата се шаље уредништву у Београду „Краљ-Миланова“ ул. бр. 16., а у унутрашњости код овлашћених скупљача или на пошти. Цена је листу: чиновницима, учитељима, званичницима, општинским писарима и осталим званичницима у опште годишње 12, полугодишње 6 динара. Гостиничарима и механицима из унутрашњости годишње 12, полугодишње 8 динара. Жандарима годишње 6, полугодишње 4 динара, ну ови се по овој цени могу претплатити само преко својих команданата, полицијске односно пограничне жандармерије. Надлештвима у опште 20 динара на годину. За иностранство годишње 24, полугодишње, 15 динара. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Писма само плаћена примају се. Рукописи не враћају се. Огласи по погодби.

О ПРЕВАРИ ПРИ КАРТАЊУ.*

1. У опште.

Људи су знали за коцку још у оно време кад су почели поједине вредности један на другога да преносе — дакле још пре него што су за новац знали. А да је у тој радњи било још и онда превара, то је такође више но извесно. Они пак, који су се том вештином — коцкањем — занимали, били су у сва времена једни те исти, и остали су и дан дањи једни те исти, т. ј. они који само гледе, да од другога на варљив начин одузму све што овај при себи има, и што је можда тешком муком крваво зарадио и стекао.

Кад је, дакле, то карактеристика таквих људи, то се онда у многим случајевима већ по самим особинама дотичнога лица, које се с неким другим коцка, може да оцени, да ли је он „лажљив играч“ или не. Ради олакшице, називаће се овде те индивидуе једном речи „картарош.“ Да је неко лице „картарош“, то је врло тешко определити, али се ипак у појединим приликама то даје опазити. Има ли сведока о томе, да је који играч учинио при коцкању какав сумњив покрет, то та околност може само да изазове сумњу на њега, али то још није никакав доказ, да је он по занату „картарош.“ Ако је пак неки играч много и врло често добио, то онда пада на њега већа сумња. А ако се код њега нађу маркиране карте, или извесни цепови на хаљинама, онда је то јасан доказ, да је он одиста „картарош.“ А ово се још и боље и сигурније може утврдити ако је прошлост дотичног добро позната. Сазнавање његове прошлости и у опште начина живота његова, врло је нужно у таким приликама. „Картарош“ сам неће готово никада дати правога обавештења о својој егзистенцији, и причаће обично о себи тако, да са себе отклони сваку сумњу, и да отежа свако сигурније трагање о прошлости својој. Он се обично служи оним истим мариџетлуцима, као и оне индивидуе, које се налазе по апсанама под лажним именом „непознати.“ Понајвише прича, да је на лађама служио; да је врло много путовао, и на тај начин своје наследство утрошио; да је морао високу господу, па и саме госпође да компромитује, ако је за њих истину казао, — једном речи употребљава он у таквим приликама све и сва, само да не мора признати, да се већ од дуже година не бави никаквим послом, а ипак да добро живи и да се увек тамо налази, где има глуших људи, који се дају лако при коцкању преварити.

Ако се такав „картарош“ увлачи само у нижу класу људи, то онда треба знати, да он спада у ред оних индивидуа, које у својој раној младости нису хтеле ништа доброга да раде, нити су хтеле да слушају савете својих старијих, но су, напустивши школу, неко време трошкариле се уштеђевином своје остареле мајке, или других сродника, а за тим упуштале се у веште операције зајмова и т. д. — Ако су при том још и лепушкости, они постају и плаћени љубазници извесних жена, те онда с помоћу ових увлаче друге у њихне замке и пљачкају их. Наравна ствар да такви људи доспу с временом и у друштво „картароша“ те се и у томе послу извештају, само да

што лакше дођу до удобног и олаког живота, а тиме, разуме се, да и друштву постану штетни и опасни.

„Картарош“, који се обично креће у финијем друштву, понајвише је и готово изузетно импозантна индивидуа, која је могла иначе нешто честито и корисно да научи, али која је услед слабог карактера, лености и развратног живота, пошла странпутицом. У какво се друштво за тим така индивидуа помеша, како јој њени мариџетлуци испадају за руком и како се уме да извуче, кад буде на делу ухваћена, — то је ствар случајности и њене вештине и умешности.

Па како такве индивидуе имају једну те исту историју свога живота, то оне имају и подједнаке изгледе. Нико па ни најизвештанији не може одмах у каквој гомили људи да распозна таког „картароша“ нити је ко у стању одмах да каже, да ли је које сумњиво лице „картарош“, или не. Али се готово свакад може и за врло кратко време „картарош“ распознати по томе, што он има увек исте црте, исто понашање и исти поглед као и сви „картароши“, које смо имали прилике да видимо. Да ли је он пак препредени лупеж, или индивидуа која се само у најпростије механе увлачи, то је са свим свеједно. Сви они имају на први поглед неки извесни бољи изглед, финије су обучени, но што приличи њиховом сталежу, за који се издају, имају боље манире, сигурне покрете, али се у брзо може код њих нешто приметити, што је неправилно. То може сваки опазити, који је с таким људма посла имао. Одмах се може видети и приметити, да дотични није оно за шта се издаје, јер све оно што чини, усиљено чини, а поред тога може се опазити, да све нешто крије и да му ни један покрет није природан као код осталих људи.

Сем тога издају „картароше“ и ове две ствари: поглед и руке. Поглед је код свију њих у оном моменту кад се хоће да претварају неприродан, испитивалачки и општар. Људи, који су кратковиди и не виде добро, не одају се на такве занате. Али људи, који имају добре и јаке очи и чија егзистенција, добит и слобода од тога зависи, да све добро промотре и све виде, што је за њих од важности, а да их у томе нико не опазити, навикну се на то проматрање и гледање тако, да се тиме у сваком случају користе. Сем тога ти људи услед дугог веже бања могу врло далеко да виде и десно и лево, а да главом и не мрдну. У таким приликама пруже они своју главу више напред, па онда скупе обрве што је могуће јаче, да стоје као нека извесна копрена пред очима, а за тим бацају оштре погледе на све стране тако вешто, да онај који супрот њих седништа не опазити, нити примети да „коцкар“ живо унаоколи гледа и све посматра.

Деси ли се да такво лице дође пред иследника, да одговара за превару, то оно врло добро зна, да ту нема шале и да мора све и сва употребити, да се из клопке извуче. С тога оно остане и у таким приликама при оним истим манирима, којима се при коцкању служило т. ј. оно и тада баца оштре погледе на све стране и груди се да задржи хладнокрвност и присебност, како би на тај начин обмануло и самога иследника, као да му је то тобож природна навика. С тога треба сваки иследник да је у таквим случајевима веома пажљив и обазрив, те да чим тако што примети и запази, одмах буде на чисто с киме посла има, па да према томе и поступи онако, како то за сходно и умесно нађе.

Но сем погледа обично су веома карактеристичне и саме руке „картароша.“ Јер као год што обични лупежи немају по-

* У 3. бр. „Полицијског Гласника“ од прошле год. на стр. 18. донели смо чланак под насловом „О коцкарима и коцкању“ а сад доносимо овај други, који је много потпунији и који може да послужи иследницима као помоћно средство у вршењу своје дужности, а онима, што се радо картају на „срећу“ — за памет.

штено израђене руке честита и ваљана човека, тако исто и „коцкари“ имају за чудо лене и брижљиво очуване руке. Њихове су руке готово увек сасвим мекане, гилке и нежне. А да би им оне увек таке биле, они се старају на све могуће начине, да их у таком стању одрже. Не раде никакве тешке послове, јер знају да врхови прстију постају услед тога груби и неосетљиви. Осетљивост и нежност прстију на самој врху њима је одвећ потребна, јер с помоћу тога распознају маркиране карте. Има их који тврде, да „картароши“ и своје прсте на врху мажу разним хемикалијама само да би их за свој посао оспособили, али то још није потпуно доказано. Међутим се позитивно зна, да они своје руке мажу машћу, глицерином и другим разним препаратима од масти. (свршите се).

ПОЛИЦИЈСКИ РЕЧНИК.

Општински послови.

(наставак)

и. Уверења потребна као доказ за наслеђе код старатељског судије.

Рађено у суду општине ваљевске, 5. марта 1898. год. у Ваљеву.

Предста суду Агнија Лазаревић, учитељица овдашња, на изјави:

Молим суд да ми изда уверење о томе: да је моја сестра Милева Лазаревић, оvd. умрла као неудата, према чему није имала порода; да смо, по смрти почив. ми сестре Милеве, остале моја мати Марта и ја као њена сестра и да сем нас покојница нема никаквих пречих и ближих рођака и наследника.

За доказ приводим сведоке.

Агнија Лазаревић.

Ми доле потписани грађани јамчимо, да су наводи у овом саслушању посве истинити.

Петар Мајсторовић, трговац.
Анрија Марковић, пензионар.
Оверава судија:
Петар Лазић.

(На полеђини):

№ 463.

Ову молбу изнети пред одбор општински.
6. марта 1898. год.
Ваљево.

Председ. суда:
М. Туцаковић.

Решење одборско.

Одбор општински, у седници својој од 12. марта 1898. године

Изјавио је:

да се молитељи може дати тражено уверење.

Ова одлука верно је изведена из записника одборских одлука.

14. марта 1898. год.
Ваљево.

Председник суда:
М. Туцаковић.

Деловођа:
М. Тасић.

Увера.

Суд општине града Ваљева, а на основу одлуке одбора општинског од 12. марта ове године и према прибављеним доказима уверава сваку власт, да је почивша Милева, кћи г-ђе Марте Лазаревића, умрла као неудата, према чему није оставила порода, нити пречих наследника и сродника сем своје матере Марте и сестре г-ђице Агније Лазаревић, овдашње учитељице.

Ову уверу издаје суд г-ђици Агнији на њену молбу пошто је прописна такса наплаћена.

Од суда општине града Ваљева 20. марта 1898. год. у Ваљеву № 463.

Деловођа:
М. Тасић.

Председник суда:
М. Туцаковић.

Увера.

Суд општине пожешке, на основу одлуке одбора општинског од 6. јануара 1897. године и према прибављеним дока-

зима, уверава сваку власт, да по смрти Марка Парезановића, оvd. бојаџије, није остало више мушке деце сем Петра и Јанка Парезановића, који су његови наследници.

Ову уверу издаје суд на захтев Петру, пошто је прописну таксу платио.

Од суда општине пожешке 12. јануара 1897. год. № 25, у Пожези.

Деловођа:
Т. Красић.

Председник суда:
Т. Паптић.

Увера.

Суд општине крагујевачке, а на основу одлуке одбора општинског од 6. септембра 1897. године и прибављених доказа, уверава сваку власт, да је пок. г-ђа Драга П. Јовановић, рођена кћи пок. Јована Јовановића бив. судије, који је умро пре 28 година и г-ђе Јелене Јовановић, пензионерке оvd., да је пок. г-ђа Драга умрла 21. марта ове год. у својој 30. години живота, код своје матере Јелене као неудата и без завештања, према чему није оставила ни мушког ни женског порода, нити кога од ближих и пречих наследника, пошто јој је рођени брат Драгутић умро у 3. години живота, и тако једини њен наследник је њена мати, г-ђа Јелена.

Ову уверу издаје суд г-ђи Јелени на захтев, пошто је таксу платила.

Од суда општине града Крагујевца 20. септембра 1897. год, № 15739. у Крагујевцу.

Деловођа:
Љ. Пауновић.

Предс. суда:
М. Татаровић.

Увера.

Суд општине пожаревачке, а на основу одлуке општинског одбора од 15. јула 1897. год. и прибављених доказа, уверава сваку власт, да је по смрти г. Павла Радовановића, пензионера, остала удова Софија с кћерима Катарином и Луцијом и сином Живорадом Радовановићем, кројачем оvd., као пунолетним, и да се сви у животу налазе.

Ову уверу издаје суд г-ђи Софији на њен захтев, пошто је таксу платила.

Од суда општине пожаревачке 20. јула 1897 год. № 7541. у Пожаревцу.

Деловођа:
Т. Премовић.

Предс. суда:
Стеван Дугалић.

Увера.

Суд општине неготинске, а на основу одлуке општинског одбора од 9. марта 1898. године и прибављених доказа, уверава сваку власт, да су г. Петар Мијодраговић, чиновник овдашњи, Милан Мијодраговић, сапунџија из Књажевца и пок. Марко Мијодраговић, бив. оvd. кафеџија, рођена браћа почив. Јованке, жене Анрије Марковића, предузимача из Књажевца, и да пок. Јованка по својој смрти није оставила ни мушке ни женске деце, нити икаквих сродника, сем браће Петра и Милана и деце Маркове: Јована и Катарине.

Ову уверу издаје суд Петру Мијодраговићу, пошто је прописну таксу платио.

Од суда општине града Пожаревца 12. марта 1898. год. № 954. у Пожаревцу.

Деловођа:
М. Симић.

Председ. суда:
Т. Томић.

(наставите се).

АРХИВА.

Како је архива кључ свију послова при каквој било канцеларији, и како од реда у њој зависи све, то ћемо овде навести неколико *заповедних правила*, којих се треба придржавати тачно, до највеће пажње, јер, од испуњавања ових правила, једино зависи могућност, да архива одговара своме позиву.

Ова заповедна правила ми ћемо, а под овом рубриком, износити у нашем листу у намери, да помогнемо нашем чиновништву, а нарочито општинским писарима, те да у свима архивама завлада једнообразност у току послова и да се заведе ред, од кога све зависи, како би се и ономе, који је позван својом дужношћу на рад, а и ономе који има с влашћу посла, олакшало, да брже и правилније свршава своје послове

I. „Преведи из године у годину!“

Шта хоће ова наредба? Хоће то, да се сваки предмет, који није окончан у прошлој години, но се понавља каквим актом у текућој години, преведе у ону годину, у којој је нови акт дошао.

А како се то чини? У деловедном протоколу на страни „садржај решења“, и под последњом деловедном нумером дотичног предмета, разведе се овако: „*преведено у годину 1897-му види 452*“.

Шта је овим учињено? Учињено је много, јер при тражењу предмета, може одмах да се види, да предмет није окончан оне године, када је пред суд или пред ма коју власт дошао, но се провлачио дуже, и онда, када већ имамо и нумеру предмета у идућој години, лако нам је предмет брзо наћи.

Да наведемо пример.

Долази пред нас једна заинтересована личност и тражи свој предмет. Ми је питамо кад је то било и сећа ли се у којој је години предала то суду или власти. Она нам означава годину. Ми узмемо регистар, и доиста тамо нађемо предмет заведен. Извадимо нумере и разгледамо шта исте значе у деловедном протоколу. Под једном нумером заведена је тужба, под другом белешка рочишта, под трећом акт којим се парничар брани, да на рочиште доћи не може. Дакле у решењу стоји да се рочиште одложи. Но акта нема међу предметима за одређивање рочишта. Шта то може бити, кад мора да су тамо. Најзад претурал све редом у тој години, да се није предмет где случајно затурио. Али и то без успеха. Зној да облије човека, које од муке шта је с предметом, које што човек, који своју ствар тражи, толико чека и дангуби. Најзад сиђе кроз главу мисао, да није по овоме предмету што поновљено у овој години. Дај регистар и листај. И гле, доиста има акт, којим је једна парнична страна молила, да се по њеном спору што пре одреди рочиште. И тако у место да су акта за одређивање рочишта под № :— од године 1897. она стоје у актима од 1898. Могли смо се убити тражећи, па опет ништа не би успели. А за што? За то што није у деловеднику преведен предмет у 1898. годину, а да је то учињено, акта би нашли одмах без свију толиких мука и дангубе.

За то, „*преведи из године у годину*“ и на акту, који здружујеш с предметом, стави код деловедне нумере знак превода, који се бележи овако :||.

Ово не пропуштај ако желиш реда и ако хоћеш да ти посао иде тачно и брзо.

(наставиће се)

ИЗ ЦРНЕ КЊИГЕ ЈЕДНОГ ПОЛИЦИЈСКОГ ЧИНОВНИКА.

(у преводу М. П. Јовановића).

4. ГИНГИНА.

У нашем архиву има један заборављени крај. Ту је хрпа старих аката, о којима нико више не води рачуна. Рукопис је у њима избледео, хартија пожутела, по њој пала прашина с прста, а задах трулежи удара из ње. Прашина и задах трулежи! Шта је све ту сахрањено?

Гингина! Необично име. Како је оно чудно за ухо туђинца, а опет пуно хармонична чара. Али пуна чара беше и она, која га је носила. Црвено-плава јужанка црних, пламених очију, осенчених црним трепавицама и обрвама. Значајна игра природе, нарочито због ретког и чудноватог контраста! Ко год је Гингину једном видео, није је више заборављао. Ако не оштро урезав фини профил и красан лик, а оно њене за причу очи и као ветра црвени праменови косе ударили су му у памет печат вечитог сећања. Зар само сећања? Срећни су они, који у том нису срце изгубили. Крај свега жара, којим, рекао бих, пламтијаше, Гингина је била наспрам људи непомични мраморни кип. Она је примала њихова удварања као данак, који јој дугују, поносито као каква краљица, ма да не беше ништа више него улична певачица, која је за мали новац извијала своје песме на тргу Св. Марка, у гитар свирала и играла. И све то чинила је с толико лепоте, као да су је богови томе учили.

Као заштитник, пратио ју је неки стар човек, који још беше и слеп. Гингини више нико није ни требао, она је умела сама сачувати свој глас. Свога пратиоца она је звала оцем, а они, који су је познавали, причаху да је сироче без оца и ма-

тере, а старац сиромашан богаљ, који је као радник пре много година у једној барутани, услед експлозије, остао без очњег вида, и који ју је примио из чистог сажаљења. „Падре“ Бернабо пратио ју је у корак, веран као пас; управљајући на њу своје угашене очи, он би при продукцијама седео на простој дрвеној столочици, коју је собом носио, слушао би њено певање као најпакљивији слушалац и срећно се смешио игри њезиној. Кад би свршила, примао је он у своју лиману кутију, што би захвална публика платила. Сама Гингина никад не би примала дара, а ни падре Бернабо не би коракнуо да прикупља прилог, па ипак се кутија пунила не само бакарним, него, уз јасан звек, и сребрним новцем.

То не беше милостиња, нити каква наплата, него весео данак, трибут радости, који је раскошно Гингини даван, у чему нарочито туђинци беху издашни. Ко је тада у Млетке долазио, познао је Гингину, јер је она спадала у знаменитости величанствена дуждева града, коју вреди видети исто тако, као и Маркову цркву, дуждеву палату и Риалтов мост. Кад би се појавила на тргу Св. Марка, скупљале су се хиљаде заинтересованих.

* * *

Једне благе пролетње вечери 185... године, сеђаше једно друштво официра, тада врло јаког гарнизона, у засебном локалу једне мале, али, са изврсна вина, најпознатије гостионице на том тргу. Разговарало се врло гласно, што изгледаше са свим појмљиво по батерији празних боца, а говорило се о Гингини, чија је уметност мало час свакога занимала. Један је говорио, да карактер девојке познаје боље од другога, најразличнија и најпротивречнија мишљења чула се ту о њој. „Кажите ви шта хоћете, ја ту девојку држим за поштену и часну, и за то стојим добар, док ми се противно не докаже. Сад, доста с тим“ — тим речма хтеде најстарији из друштва, један миран и озбиљан капетан инжењерске чете, да заврши објашњења, која почеше да постају ватрена.

„Није доста“, настави Бела од Ц., млад и бујан поручник једног хрватскога пука. „Г. капетан је познати идеалиста и платоничар, али ја узимам жене онаке какве су, и кладим се, да Гингина није никакав изузетак“.

Ова реч упали. „Јест, кладимо се, кладимо!“ повикаше сви из гласа.

„Налазим, да није пристојно, част једне женске стране узимати за предмет опкладе“, одговори капетан мирно и с уверењем.

Бела од Ц. хтеде да рекне нешто саркастично на то, али му упаде у реч колега.

„Остави моралиста, ја се кладим. Шта је опклада, колега?“

„Десет боца шампања; Гингинина част не вреди више“.

С врата локала зачу се гласно смејање. Официри се зачудише.

„Шта је то на пољу?“

Момак утрча.

„Заповедате ли?“

„Ко се смејао?“

„Опростите, господо, шала једна — с друговима“, муцаше, збуњено дечко.

„Терајте ви шалу на другом месту, а овде хоћемо да смо на миру!“

Инжињерски је капетан међу тим платио свој део и, лако се поздравивши, оде. Пролазећи кроз кафану, опази он за једним малим столом, баш уза сами улаз њихова локала, старога падре Бернаба, који сркаше свој шербет. На столу стојаше и друга чаша са шербетом, пола испражњена. Старац, дакле, не беше сам дошао.

„Гингина, кад би она чула оно; сирото девојче!“ сажаљиво пређе преко усана официрових.

„Пет боца шампања à conto!“ викну Бела од Ц. из засебна локала.

„Живела Гингина!“ зајеча у дивљем хору.

Капетан луни гневно сабљом о камени под и љутито изађе на поље.

* * *

Друге ноћи, која је за тим дошла, иђаше лагано један млад човек преко обале Schiavoni. Код друге затоке стаде и гледаше гондоле, које, слабо осветљене, изгледаху као низ

мртвачких сандука. Некаква тишина беше се раширила по целој вароши, која других ноћи у то доба — око поноћи — беше још пуна живота.

Шта је то тако притисло поносну дуждеву варош, као да су се тешки Алпи на њу навалили. Жалостан факат. Полиција је открила једну заверу, јако разгранату, услед чега су предузета многобројна хапшења, а јутрос је и преки суд проглашен.

Страховита мера, која никад не промаша своје дејство, и која је са свим на свом месту овде, где је држава непријатељима подривена, где су Млеци вулкан, који чека само на повољан тренутак да избије...

»Проклети случај, ако је задржи, мрмљаше млади човек за свој рачун, немачким говором.

У том неко метну руку на његово раме. »Gingina non manca sua parola — Гингина не гази своју реч«, рекавши одмах уз то.

Овај се обрну. Неко добро умотано женско чељаде стојаше иза њ.

»Како, девојко, ти знаш немачки?«

»Толико колико ми треба. Али сад ни речи више, хајде за мном.«

И она повуче Белу од Ц. за собом, упутивши се једној оближњој гондоли.

»Зар си ме одмах познала, Гингина?«

»О, у хиљади бих те нашла.«

Осмех задовољства пређе преко лица овог још скоро голубрада, млада човека. Он ухвати девојчину руку, да би је из благодарности стиснуо. Али му она брзо показа једну гондолу.

»Улази!«

»Ко ће веслати?«

»Зар за то Млечанку питаш? Ти си још туђинац у овој вароши.«

»Твоје нежне руке —«

»Знају не само веслом него и оружјем управљати.«

Кроз густу вео, њезине очи као да муњу пустише. Бела то не спази; њега је занимала мисао, да је игру добио.

»А куда ћемо?«

»Далеко ван ове вароши, на којој лежи тешко проклетство; тамо на море, где је за нас слобода као и за вас по брдима.«

»Величанствена девојко, уживати крај тебе значи бити у рају.«

»Остави ме, руке ми требају за рад.«

Лако зашљускујући, весла падаху у таласе и гондола се брзо удаљаваше према противној обали, која се као каква тавна пруга, рекао бих, граничила хоризонтом. Како се дошло до овога? Бела од Ц. није оклевао да предузме кораке, који су му се чинили потребни за повољан исход његове опкладе. Његовом момку испало је синоћ за руком, да преда уличној певачици писамце, којим ју је Бела уверавао свим на свету, како је воли, и молио је за састанак. Јутрос је добио њен одговор, да ће га чекати у пола ноћи код друге отоке обале Schiavoni. Тако брз успех до душе надмашно је његове наде, али је младом официру, кога су госпе јако размазиле, изгледао само природан. Одмах се реши, да учини по позиву; та никада се још није он заплашио пред ма каквом љубавном авантуром.

Истина догађаји данашњега дана јаче су ограничили његову слободу, али Бела од Ц. мислио је, да ће се сачувати од сваког непријатног случаја, ако униформу замени цивилним оделом, које му је више пута учинило добрих услуга. На послетку чинило му се, да неће бити скупо, ако ашиковање с Гингином — које му, поред осталог, доноси још и десет боца шампања и нову славу као јунаку у љубави — баш и плати каквим укором или с који дан собног затвора. — — —

* * *

Одмах у јутру јављено је полициској управи, да је вода избацила неки човечји леш на противну обалу. Комисија, која се одмах упутила на само место, констатовала је, да је леш неког младог човека из бољих редова друштва и да има с десне стране груди рану од убода штилетом. Смрт је морала доћи услед утопљења. Леш, при коме није нађено никаквих хартија којима би се личност казивала, пренесен је у варош

на гондоли. Војна команда, међу тим, известила је тамо полициску управу, да је нестало поручника Беле од Ц., који је, по казивању његовог момка, прошле ноћи у грађанском оделу био имао састанак с познатом уличној певачицом Гингином, па се више није ни вратио. Према томе не беше тешко погодити личност убијенога. Из свега се видело, да је извршено убиство и одмах је наређено да се Гингина стави у притвор. Нађоше је у цркви Мадона дел Салуте, на мраморним степеницама, пред чудотворним ликом, где лежи сузама обливена. Као да је очекивала агента полиције, механички пође сама за њим, и не одговоривши му ништа на питања. Да јој није ужас дела, које је учинила, језик одузео? Никакве сумње није могло бити о њезиној кривици. За то и сувише јасно говораше писамце убијеног поручника и крвљу умрљано одело, које је нађено приликом претреса стана, а које је она, како суседи потврдише, прошле ноћи на себи имала.

* * *

Гингина је предана преком суду. Претрес беше кратак. Докази за кривицу беху и сувише јаки, и оптужена је имала само да каже шта ју је навело на то дело.

»Чега ради сте пристали на састанак с поручником Белом од Ц.?« питаше је председник.

»Да бих му доказала, да част једне Млечанке вреди више но што је он мислио!«

»Ви сте сматрали да сте увређени, па сте се хтели осветити. Јесте ли се тога ради снабдели оружјем?«

»Ради заштите своје. Моја кривица није што сам га морала употребити.«

»Али сте ипак имали намеру да га, ако вам затреба, употребите и пристали сте на састанак једино у намери непријатељској. Како се све то збило?«

»Морала сам се бранити, шчепих мач и прободох га. Не знам где сам га погодила, као што не знам ни како је преко гондоле у море пао.«

»Јесте ли викали за помоћ, да бисте покушали спасти га?«

»Нисам; њега нестале испред мојих очију у таласима, а мене при том обузе такав ужас, да се брзо вратих с гондолом у варош.«

»Иначе немате ништа да изнесете у своју одбрану?«

»Ништа.«

Тиме је Гингина себи пресуду изрекла. Пресуда судија гласила је: *на смрт*. У приликама, које владаху, друкче није могло ни бити. За два сата требало је, према прописима закона о преком суду, да се пресуда изврши.

Гингина беше хладна и мирна, кад се кидало с млађаним јој животом. Само једну једину милост била је измолила: да пре своје смрти још једном види падра Бернаба. То јој је учињено.

Сиљну туге и бола слепога старца, на том састанку, не може срце да поднесе. Сад ће да изгуби анђела, који му је био накнада очњег вида. И још на какав ужасан начин!

»Падре Бернабо, теби остаје још доста времена за плач, а мени је време измерено. Јеси ли се побринуо, за шта сам те јутрос молила?«

»Јесам, Гингина, за све, што си заповедила, али тако ти Бога...«

»Нема ту *али*. Зар хоћеш да Гингина на вешалима сконча?«
Старина зајеча.

»Та дај овамо. То је последња услуга, коју ми чиниш. Света Богородица нека те благослови за то, Бернабо.«

* * *

Кад свештеник дође, да прати Гингину на овом последњем путу, нађе само мртво тело њезино. Она се отровала. Бернаба, који јој је отров морао набавити, нестало је. Два дана узалуд га је тражила полиција. Трећег дана извучен је леш његов из Великог Канала.

Јадна Гингина!

И у својој отаџбини, где је иначе слава тако јевтина, она је не стече. Њезин народ ју је заборавио, као што дете заборавља шареног лептира, којем су се пре неколико минута радовале очи његове. Само још у старим актима је њезина историја, жалосна историја, али која није без поетске дражи — при свој прабини и кужном задаху.

ЛОПОВ КАО ПОЛИЦАЈАЦ.

»У К...ској улици бр. 43. извршена је опасна крађа г. Н-у, оvd. инжињеру и предузимачу, који је пре неколико дана отишао у С. Бању с породицом. Полицијским извиђајем, који сам ја лично извршио, нађено је: да је непознати лопов удешеним кључем отворио стан, г. Н-ов, и у његовој канцеларији обио свих седам фијока писаћег стола. По исказу г-ђе М., сестре оштећенога, која ми је ово и доставила, из једне фијоке покрадени су: десетину комада српских државних лозова, неколико планова и још неки важни папири и око 100 динара у бакру увијени у фишецима. Лопов је ову крађу извршио пре два три дана. Ово се закључује с тога, што је лопов приликом извршене похаре преврнуо бокал, који је био на столу напуњен водом, а при увиђају све су ствари нађене са свим суве. За ову похару г-ђа М. сазнала је тек јуче између 6—7 сати по подне, кад је отишла да проветри стан оштећенога. Потписати за сада још не може одредити, на кога се сумња, да је ову крађу извршио, јер су учињеном потером пре пет дана, сви важнији и познатији лопови похватани и притворени.«

Овако је гласио рапорт вршиоца дужности старешине кварта Х. г. Н. писара, упућен управнику града Београда. То је било почетком ове деценије, кад су се у Београду подизале многе лепе и велике зграде.

Ма да беше рано, тек друга половина маја, време је било веома топло. У С. Бањи беше се стекло прилично публике, нарочито оне, која се лечи од реуматизма. Грабе људи да заврше купање још за топлијих дана, да не би после купања опет прозебли.

Г. П. инжињер тек што се беше окупао и пошао у шетњу с једним новим бањским гостом, а писмоноша донесе му и предаде неколико писама.

— Данас имам прилично забаве, рече инжињер разгледајући адресе на писмима. — Ово је од моје сестре. Е, што су ти сестре. Тек недеља дана од како смо се растали, а она већ хоће да зна, како се осећам... А гле, ово је од Луке М., мог пријатеља, пише ми из Врњаци. Баш ћу ово прво да прочитам; интересује ме како се он тамо провађа.

Млади гост, који је тек пре два дана дошао и као у свакој бањи, брзо се упознао с г. П-ом, ишао је поред њега, звиждукајући неку веселу арију, док је овај једно по једно писмо отварао и читао.

На један пут г. П. плесну се руком по челу.

— Ух несреће! — узвикну као суманут.

— Шта вам се то догодило? — чисто пренлашено прискочи млади гост и прихвати г. П-а за руку.

— Похаран сам! и то тако несрећно, да ћу грдне штете претрпети, само ако се лопов не ухвати.

Ту г. П. укратко исприча својом познанику све што је из писма сестриног прочитао, на се брзо упути у стан, да о несрећном случају извести своју породицу.

*

— Ама није ми стало за лозове и оно неколико тричавих динара. Планови, планови, то је мој капитал. Шта ће лопову планови, а шта ћу ја без њих? Ох, моја двогодишња замука! — г. П. изговори то тако тужно, да би и човека најокорелијег срца растужио.

— Ја вас саветујем да не идете у Београд. Ваше присуство неће помоћи полицији да лопова пронађе. Ја имам једно средство да вас спасем.

Инжињер га погледа чудновато и чисто не дишући.

— Средство! а какво?

— Е, чујте ме. Прилике су такве, да вам се морам искрено и отворено представити. Најзад, ви сте интелигентан човек, па ћете сачувати тајну, јер се тиче вашег спаса.

— Кажите слободно, господине, на моју част, остаће под највећом дискрецијом.

— Ви дакле, као што рекосте, дали би 2000 динара кад би се пронашли ваши планови и предрачуни?

— Даћу господине и 3000, али камо их?

— Е, сад да вам кажем оно што не би никад дознали... Ја сам тајни полицајац при министарству и управи града Београда, а не чиновник војне шиваре, као што сам вам се био

представио. Овде сам упућен да контролишем господина Ј., бив министра. Што је било нужно ја сам свршио и сад идем да пронађем лопове, што су вас похарали.

Г. П. разрогачених очију посматраше новог познаника.

— Јест, господине, они слепци у Београду ни за сто година не би лопове пронашли. Без мене не могу ни да мрдну, јер ја све лопове знам у прсте, и, мал' те не бих одавде могао да кажем који су... Како дакле, велите, вама су ти планови пужни; требате их за 15—20 дана?

— Јесте, иначе ће бити доцкан.

— Е, лепо, за то баш и нужно је да се планови од лопова откупе, јер ако их затворимо требаће 2—3 месеца док они признаду дело. Ако тако хоћете, не треба да жртвujete ни пет пара на ову цел.

(СВРШИТЕ СЕ).

ДИМИТРИЈЕ — МИТА — ЛАЗАРЕВИЋ

ЗВАНИ „ЦИГАНЧЕ“.

Једном ухвати неког Циганина у туђој башти, где краде лук. И, баш кад је Цига напунио торбу, а газда наиђе?

— Шта ћеш бре ту, Циге?

— Нанео ме ветар, — господине!

— А шта ти је то у торби?

— Е, то је ђаво, што је у торби — одговорно је Циганин, видећи да нема више куд.

Ова прича о Циганину позната је читаоцима, и ми је овде доносимо, што има нешто сличнога делу овога нашега „Циганчета“. Да саопшtimo.

У фебруару ове године, баш једне св. Недеље, „Циганче“ се дао на посао. Било му је некако згодно, да изврши свој већ

у напред скројени план, јер је своју жртву видео у вароши са целом њеном породицом. Од реалке, право доле „Љубичином“ улицом, спустио се право поред шина електричног трамваја. Код бр. 10. заустави се, погледа у нумеру и разгледа „фасаду“.

— То је, рече у себи и продужи на ниже. Мало за тим, опет се врати, опет погледа у прозоре, па се ђаволски осмехну.

*

— Море, Ребека, ово није чист посао. Видиш овога човека што гледа у нашу кућу? Тај, мора бити, хоће да сврати код нас — рече служавци Софија, свастика Јакова Д. Руса, мењача оvd.

Служавка погледа са свим равнодушно кроз прозор из сутерена, виде човека што с улице гледа у горње прозоре, и као свака служавка, не даде никакву важност слутњи своје госпођице.

— Па нас смо две саме — продужи „фрајла“ — ако овај несрећник уђе?!

На ове речи она се чисто стресе, приђе вратма и заврну куч.

Прилике нестале. Прође још један читав сат. На човека и заборавише. И сама „фрајла“ Софија помисли, да је врло глупо од ње што на сваку ствар гледа тако песимистичким очима.

Прође још пола сата. Пређашње мисли са свим су ишчезле и „фрајла“ Софија посла служавку да јој озго из стана донесе некакву сукњу.

*

— Јаох, „фрајла“ — узвикну запрепашћено Ребека — један... човек...

— Шта? Шта је било?

— Уђе... у... собу...

— Ко?

— Онај... човек — и показа руком на прозор, као да је хтела рећи „онај човек што је тамо стојао“.

Ребека од страха није могла ни да изговори све, али је „фрајла“ Софија већ разумела да се њена слутња обистинила.

Наста мала почивка па „фрајла“ отпоче:

— Је ли онај човек, што је стојао на пољу?

— Јесте... — чисто прошапта Ребека уздрхталим гласом.

— Па рече ли му што? Је ли те видео? *

— Не знам ништа. Ја кад га видех одмах сам се вратила. Беше ме много страх.

И саме не знадоше како су отишле код кућне газдарице, г-ђе Љубимковиће, да јој ствар саопште.

Момак газдаричин очас одјури на улицу и нађе уличног позорника — жандарма.

— Ево, овде је — рекоше престрављене женске жандарму и показаше му степенице, које воде у стан.

Жандарм с Ребеком и момком г. Младена Љубимковића, уђе у стан. Прођоше све просторије и ништа сумњиво не опазише.

— Па овде нема никог — рече жандарм кад ступише у последњу одају.

— Мора бити да је ту. Ја сам га видела кад је ушао а није никуд изашао.

— Онда нам још остаје, да прегледамо по орманима и испод кревета.

У другој соби једна прилика извуче се испод кревета, на претима и брзим корацима пређе преко предсобља, упути се вратима што воде у авлију. Али врата беху закључана, пажљиви жандарм знао је шта ради.

Прилика се врати у другу собу.

— Ено га — узвикну момак.

Сви погледи беху упрти на једну ногу која је вирила иза фуруне; некакав човек завлачио се да се сакрије.

— Охо... Ко си ти? — викну строги глас чувара јавне безбедности.

Прилика се усправи.

— А, где, ти си, Циганче! А шта ћеш овде?

Беше то главом овај Мита, у лоповском друштву врло добро познат под именом „Циганче“.

На питање жандарма са свим дрско али притворним гласом одговори:

— Нанесе ме пут.

— Па зар овде у туђу кућу, кад газда није овде, а?

— Ама, да ти кажем. Један ме жандарм вијао да ме ухапси, и ја овамо побегох; ни сам не знам како... пијан сам, погреших и — уђох у отворен стан.

— Добро, добро, сад ћемо те истрезнити. Напред — викну жандарм и шчепа га за јаку.

Пред жандармом, који је имао пун револвер и оштар тесак, ишао је „Циганче“ до кварта дођолског, као млада невеста.

Ово се догодило у стану Јакова Д. Русо, олд мењача у Коларчевој улици, кад је Јаков, с женом и децом, отишао у посету свом једном пријатељу.

На испиту код иследника, Мита је дуго, упорно тврдио, да се хтео сакрити од жандарма, који га је гањао, па као за то је побегао у ову кућу. Али, како с једне стране није могао доказати који га је то жандарм гањао, а друго опет што је и сам увидео, да је то врло ординарна лаж, — признао је најзад да је имао намеру, да Јакова покраде.

За ову кривицу, која је квалификована као *покушај опасне крађе*, „Циганче“ је осуђен пресудом првостеп. суда за варош Београд од 13. априла ов. год. № 8216, на три године робије и две год. полиц. надзора.

Интересно је знати, на који је начин мислио „Циганче“ да изврши крађу Јакову? Да га случајно Ребека није спазила кад је ушао у стан, шта би „Циганче“ радио код затворене Вертхајмове касе. Зар није „Циганче“ имао намеру да се сакрије испод постеље или на које друго склоњено место па у по ноћи, кад и Јаков и сви заспу, да потражи кључеве од касе. А већ, кад ко на такав начин врши крађу, онда се зна да ту ради и нож и разна друга смртоносна оруђа.

Ви што шетате и преко дана остављате кућу на млађима, прегледајте у вече све углове по кући, пре но што легнете у постељу, да случајно какав побратим „Циганчетов“ не дође у злонамерну посету. И они што закључавају стан, нека не мисле да нико други не може имати кључеве од њихових врата.

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА.

Петар Глишић — „Стара гарда“. Довољно је, да га човек само мало боље загледа, па да дође до уверења, да је Петар

један од најопаснијих наших лопова. Каква марјална појава, какав ужасан зликовац!

Новембра месеца 1883. год. од стране ужичког првостепеног суда Петар је због паљевине осуђен на 20 година робије у тешком окову. Запалио је неколико пласти сена Милану Босанчићу, земљод. из села Горјана. Од ове осуде Петар је издржао свега 8 год. и 8 месеца, па је 2. августа 1892. год. пуштен у слободу.

Јула мес. 1893. пресудом ужичког првост. суда, Петар је осуђен на две године робије због више простих крађа. Са ове осуде Петар је пуштен крајем 1895. године.

Августа 1897., Петар је, као неки разбојник упао у авлију Ђорђа Опанковића, земљоделца из села Придворице, окр. рудничког и из ове покупио разне ствари па са свим мирно изишао и продужио пут даље. Начелник ср. трнавског извештен о овоме, дигне потеру за Петром, ухвати га и притвори. То је било крајем августа, а већ ноћу између 1. и 2. септембра Петар развали апсану и побегне. Том приликом Петар је обио и сандук Драгољуба Обрадовића, служитеља ср. трнавског, и из овог однео 1-80 дин. Дакле, још један злочин више!

На пет дана после овог бегства, Петар је већ био у Београду и у друштву с Радисавом Марковићем и Вукосавом Живковићем обио шупу г. Пере Михајловића, трг. олд. и из исте покрали већу количину разног гвожђарског еспапа.

На неколико дана по извршењу крађи, похватана су сва тројица и притворена. Ислеђење је ишло обичним током и кривци су признали све. Петар је само молио да се час пре спроведу суду. О његовим ранијим кривицама и бегству из притвора, нико ништа не знађаше. Петар је стрепио да се о томе што не сазна, па за то, као што смо видели, мољаше да се час пре спроведу суду. Једна случајна грешка у мало му није помогла.

Кад је Петар из притвора побегао, начелник ср. трнавског расписао је свима полицијским властима за његово тражење. Такав распис добила је и управа града Београда, код које је Петар био у притвору. Ваљда случајном грешком оних, који су распис преписивали, у акту који је дошао управи гр. Београда стојало је, да је Петар из притвора побегао ноћу између 11. и 12. септембра, дакле у времену, када је он већ био у затвору управе гр. Београда. Акт је званичан, сумње не може бити никакве, мора бити да има још неки други Петар Глишић. Закључак са свим правила. Сумње не може бити.

Али, „где је среће, ту је и несреће“. Баш у очи дана, када је Петар хтео бити спроведен суду, сазна од некуда г. Душан Алимпић, писар кривич. одељка управе гр. Београда, да Петар није родом из Босне, као што је на испитима говорио, већ из села Злакуне, среза пожешког. Услед тога г. Алимпић се поново врати на онај распис начелника ср. трнавског и пошто му се исти учини сумњивим, он целу ствар представи г. управнику Бадемлићу, који нареди, да се телеграфским путем тражи извештај од начелника ср. трнавског. Опширан телеграм средског начелника казао је управи ко је Петар а у исто доба и упропастио га. Кад је Петар видео да се „све зна“, узвикнуо је бесно: „Ах, да ми је, да се само још једном дочепам слободу!“ на шта му је чича Дојчин, који је био у близини његовој, са свим мирно одговорио: „Слабо, Бога ми!“

Поротном пресудом првостепеног суда за град Београд, од 11. јуна тек. год. Бр. 13202, Петар је, по други пут осуђен на 20 година робије у тешком окову и 13. тек. мес. спроведен управи беогр. казненог завода на издржање осуде. Он је родом из села Злакуне, среза пожеког, има 37 год., високог је раста, црномањаст, има велике црне бркове и црне састављене обрве. Лева му је ноздрва мало расечена.

Знајући добро његову жељу за слободом — бегством, износимо му слику за сваки случај.

— **Живан Младеновић**, јатак и саучесник разбојнички. — У 24. броју нашега листа од ове год., на стр. 136. под рубриком „Стрељани“, донели смо слику стрељаног зликовца Светозара Петровића. У опису његове личности, обећали смо читаоцима, да ћемо донети слику овога његовог јатака и друга, и ми је ево доносимо.

Ово је тај Живан, што је подвео свог кираџију Радосава Живановића, Циганина-ковача, и припомогао зликовцу Светозару да га убије, само да би му припало на део 2 динара и 50 пара.

Има још људи, који раде и теже да се смртна казна укине! Они упорно тврде да држава нема права да одузме живот човеку, кад му га — веле — она није дала... А зар оваке зверове, који за 2½ динара убију човека, треба пустити да живе? Зар треба опростити живот зверу, да и даље одузима живот другим невиним људма. Је ли овакав зликовац дао коме живот, па да га може после одузети? И најзад, зар није правије да се једној покареној индивидуи одузме живот, да се спасе других десет живота, који служе на корист своје отаџбине и друштва...

Не, ми никад не можемо бранити такво гледиште.

Живан је за ово дело осуђен на 20 година робије. И сувише је срећно прошао, јер за овакав злочин требао је да умре везан за колац, заједно са својим несрећним другом — Светозаром. Живан је родом из села Лесковца, ср. посавског, окр. подунавског. Има му 24 године; стаса омаленог; косе смеђе; обрва црних, састављених, очију зелених, носа подугачког, брчића смеђих, кратких, лица округла.

Његову слику доносимо нека се нађе, на случај бегства да би се могао одмах ухватити, јер ко убије једног човека за 2-50 дин., тај ће за мало већу суму бити кадар да побије целу једну задругу.

ЛОПОВСКИ ХУМОР.

II.

Овај случај говори како понеки пут лопов има срца и нежности:

Једне кишне новембарске ноћи увуче се један лопов у кућу, и како је дом био на два спрата, он се упути на степенице. И ако је ишао на прстима и лагано, то се опет чуо

бат ципела његових. Већ је готово дошао до на врх, кад одједанпут стаде као укопан: зачу оштар, а пријатељски жењски глас:

— За бога, сине, како можеш у ципелама по тако гадном времену да газиш преко басемака, а знаш да сам их данас прала и рибала за празнике.

Он стаде.

— Одмах да си скинуо ципеле!

Лопов полако сиђе низ степенице и изиђе на поље.

Друг који га је доле чекао запита:

— Но, има ли што?

— Нема; хајдемо даље.

Кад су подоста одмакли овај се окрете другу.

— Нисам бедној жени ништа могао здипити. Мислила је да сам син њен... а ја се сетих нешто своје покојне мајке, па сиђох низ степенице „без лова.“

— Их магарче... ја ћу јој идуће ноћи све смотати.

Овога јако увреди то и крене на ноћиште, посвадивши се с ортаком.

Сутра дан домаћица је добила кратко писамце:

„Пазите и јавите полицији, госпођо. Један неваљалац хоће ноћас да вас похара.“

„Сан.“

Сутра дан је већ био у бајбоку, не знајући ни сам како је лако пао у шаке полицији.

ПОТЕРА.

Јудита Пуљевиќа, бабица из Крагујевца, која је угарским судовима осуђена на годину дана затвора, за дело учињеног хотимичног побацивања, а која се по извештају начелника округа крагујевачког од 20. маја тек. год. № 8678. сада преселила у Београд, наредбом господина министра унутрашњих дела П. № 10887. тражи се. Пронађену треба стражарно спровести Управи града Београда, с позивом на бр. 13626.

Петра Поповиќа, б. келнера у хотелу „Солун“, који је оптужен од Управе града Београда због дела из § 92. крив. закона, тражи првостеп. суд за варош Београд, па се с тога наређује потера за њим. Пронађеног треба стражарно спровести поменутом суду с позивом на бр. 12895. или Управи града Београда на бр. 13546.

Драгомир Михајловић, бивши привремени телеграфиста поштанско-телеграфске станице у Кладову, налази се под судом неготинским за више дела, почињених у службеној дужности. Пошто је Драгомир потребан суду а сада се не зна где се налази, међу тим суд општине јагодинске, по тражењу овога суда одговорио је, да се он по сазнању налази у Београду, и да се често виђа код Алексе Матића, кафеције који држи „Талетову кафану“, у „Душановој“ улици. Но како се Драгомир није ни овде могао пронаћи, то се наређује тражење. Пронађеног треба спровести суду неготинском, с позивом на бр. 6282. или Управи града Београда на бр. 13096.

Алекса Н., слуга из Пожаревца, ноћу између 9. и 10. ов. месеца, извршио је крађу Вељку Карамфиловићу, пиљару там. и однео му један куфер пун разних ствари за преобуку. Пронађеног Алексу треба стражарно спровести начелству округа пожаревачког, с позивом на бр. 8675. или Управи града Београда на бр. 13551.

Ворисав Ђуричић, из Котраже, среза драгачевског, окр. рудничког, војник Х. пеш. пука, које 10. пр. мес., отишао на осеуство у Чачак, одао се бегству. Он има 21. год. био је шећерџијски калфа у Вечу, висок 1-68 м., лица бела и чиста, косе црне, бркова малих црних, тако и браде, али доста ретке; очи граорасте, уста велика и истурена; на левом кажипрсту има посекотину. Говори поред српског и немачки. Од војно-држ. ствари однео је: шињел, копоран, капу шајкачу, оковратник, пар рубља, цокуле, панталоне, торбу, опасач с виском и нож од пушке мод. 80. год. сер. 3. № 6834. Наређује се потера. Нађеног стражарно спровести команди у Г. Милановац, с позивом на бр. 2268. или Управи града Београда на бр. 13367.

Влајко Николе Адамовића, из Ракове Баре, који се има регрутовати, отумарао је у намери да избегне војну службу. Влајко има 20. год. у лицу бео и косе беле, од одећа има на себи бели кагут и панталоне, на глави шајкачу, а на ногама гарнизоне чизме. Наређује се тражење. Пронађеног спровести

начелнику среза звишког с позивом на бр. 5805. или Управи града Београда на бр. 13550.

Никола Стојковић — Погорелац, из Језера, окр. моравског, осуђеник београдског казненог завода бр. 478. побегао

је у друштву са осуђеником Петром Вељковићем (чију слику ниже доносимо) из Добричева а испред чувара који их је чувао. Никола има 28 година; стаса је високог, у лицу црн као циганин. Он је осуђен на 18 година робије у тешком окову, зато, што је ноћу између 12. и 13. Августа 1893. године на циглани у селу Језеру, са друштвом својим, на разбојнички начин напао Димитрија Јовановића и Стев. Пејчиновића, ћерамиције из села Гара, ср. власотиначког, отели им 603 дин. готовог новца, зостављали их, клали и из пушака гађали, — од чега

је Димитрије доцније и умро. Никола је дакле опасан зликовац и разбојник, па зато треба живо настати да се што пре пронађе. Начелник окр. моравског депешом наређује потеру за њим. Пронађеног треба спровести под јаком стражом у управу беогр. казненог завода или управу гр. Београда с позивом на бр. 14146.

Петар Вељковић, из Чокешине, окр. подринског, дванаестогодишњи робијаш беогр. каз. завода бр. 1205., 16. о.м. у друштву са својим другом такође робијашем, Николом Стојковићем, побегао је из Добричева испред чувара.

Петар има 40 година, стаса је средњег, смеђ, има образе округле и пуне, очи зелене. Колико је опасан овај зликовац, говоре дела његова због којих је и осуђен. Но ми ћемо овде изложити само два-три, која су довољна да Петра представе читаоцима онаква какав је. Маја 30. 1889. године, Петар је дошао у кућу г. Ант. Обрадовића, свештеника из Сирмова, окр. ужичког, кад овај није био код куће; од 13 дуката као остатак суме

падије под претњом изнудио је од 100 дук., којом је овај поп, 14. исп. мес., био уцењен од два хајдука. Септембра 13. 1890. год. Петар је послао уценивачко писмо Павлу Самуровићу, трг. из Прњавора; уценио га је са 400 дуката. Писмо је било под именом хајдука Јосовца, а послао га по Спасоју Каљевићу и Томи Булајићу, из Херцеговине. — Маја 28. 1894. год., исти овај Петар убој је ножем општ. служитеља Петра Буквичког, из Чокешине, за то, што је Буквички, по наредби општ. власти а по достави неког Петра Петровића, дућерина из истог села, отишао у стан да га из куће отера, јер је овај разбојник ушао и са женом Петровићевом затворио се у собу. Од овог убода, пандур Петар другог дана умро је. — То је само један део његових кривица.

Депешом начелства окр. моравског, од 17. ов. мес., наређена је потера. Пронађеног Петра треба стражарно спровести у управу беогр. казн. завода или управу гр. Београда с позивом на бр. 14146.

Андрија Михаиловић, из Дубоке, окр. пожарев., који је због разбојништва био у притвору код пожаревач. окр. суда, 18. ов. мес. побегао је. Андрија има 20 година, мален, смеђ,

на десном образу има белегу од убоја. Он је и војнички бегунац. Наређује се потера. Пронађеног стражарно спровести пожаревач. првост. суду с позивом на бр. 19998 или управу гр. Београда на бр. 14243.

Адам Исајловић звани „**Чакар**“, из Београда, војник I батаљона VII пешад. пука, побегао је из команде 7. ов. мес. и још се није натраг вратио.

Адам је однео од државних ствари и то: шињел, копоран, панталоне плаве, копоран бели, панталоне беле, капу шајкачу, 1 пар ново-прописаних цокула, 3 пара веша, око-вратник, два чаршава, висак, опасач, нож са канијом под серијом В № 2404. Лични му је опис: висина 1.73, обим 0.87, лица црно-мањаста и бубуљичава, дугих образа, очију граорастих, бркова малих, плавих, браду брија. Сliku његову имали смо у приправности, јер је Адам раније, док није у војску ступио, био познат као рђав,

али је нисмо хтели донети пошто је ступио у војску. Сад је доносимо, да се по њој пронађе. Нађеног Адама треба стражарно спровести команди с позивом на № 2477. или управу града Београда на бр. 14084. (Има још једна његова ранија слика у прошлогодишњем бр. 12. на стр. 95).

Мијајло Миливојевић, скитница, по занату пекар родом из Драгачева, ноћу између 6. и 7. ов. мес. извршио је у Прелини пет злочинских дела па утекао. Мијајло има 30 година, средњег је раста, косе смеђе, брија се, бркова повећих смеђих. Од одела има: прслук, панталоне и шлофјанку; без капута је. На глави има фес, на ногама опанке, код њега је објава од 30. пр. мес. № 3001. суда општине чачанске, којом се упућује у Аранђеловац на прогонство. Моли се власт да Мијајла пронађе и под јаком стражом да га спроведе начелнику среза љубишког, с позивом на број 8423. или Управи града Београда на бр. 13769.

Николу П. Илијића, трговца из Лознице, који се по сазнању налази у Београду, првостепенни лознички суд, депешом № 7468. тражи, да му се упутити. Наређује се тражење Николино и нађеног упутити Управи гр. Београда с позивом на бр. 13470.

Ноћу између 10. и 11. тек. мес. извршена је опасна крађа Ранку Миловановићу из В. Бошњака у срезу посаво-тамнавског. Крађу су извршили неки Цигани од којих су неки похвртани сем једнога, коме се име не зна, но који по личном опису изгледа: мален, на себи има један чохани фермен, на глави астраханску шубару, на ногама чохане тозлуке и опанке, мале браде, бркова малих, црних и очију таквих. Од покрадених ствари однели су: 1. дукат у злату, 8. динара у сребру, 1. јечерму, 1. тозлуке и 2. астраханске шубаре. Овог Циганина, кад се пронађе ваља стражарно упутити начелнику среза посаво-тамнавског с позивом на бр. 4931. или Управи града Београда на бр. 13801.

ИЗЈАВЕ, ПОРУКЕ И ОДГОВОРИ УРЕДНИШТВА.

Још само један број „Полицијског Гласника“ па ће се навршити I полгође његова издажења, у овој години. Опомињемо дужнике да претплату благовремено пошаљу како им не би лист обуставили. Они пак, који и за прво полгође дугују не могу се ни у ком случају надати, да ће им се шињање листа за II полгође — продужити. Скупљаче молимо, да ово приме као наш апел на њих.